

---

# Na stárnutí nemám čas

---

Lioba Albus

Pomaloučku se v mém životě šířil jarní pocit. Venku bylo jasněji, ráno to tam všechno cvrlikalo a pělo. Měla jsem okno otevřené co nejdéle a vzduch už nebyl lezavě studený, nýbrž příjemně svěží. Psí se důkladně zbavoval zimní srsti a často se protahoval na koberci. Také mně se zvolna vracela životní síla. Ještě se mi chvílemi trochu třáslы nohy a zatvrzelý suchý kašel mě v noci trápil celé hodiny, ale to nejhorší jsem zřejmě měla za sebou.

Prvního dubna bylo pondělí. Jednu ze svých spolupracovnic, Betti, statnou ženu kolem pětačtyřicítky s hlasitým, nakažlivým smíchem, jsem požádala, aby vzala z gruntu celý můj byt a provedla důkladný jarní úklid. Já se na to cítila ještě příliš slabá, avšak měla jsem obrovskou potřebu čistoty, pořádku a svěžesti.

Jakmile Betti dorazila, vzala jsem svůj laptop a mobil a stáhla se do své oblíbené kavárny. Při mátovém čaji – na kávu s mlékem jsem si ještě kvůli průduškám netroufala – jsem vyřizovala dotazy, psala předběžné návrhy nákladů a účty, a kupodivu mě čilý ruch kolem ani trochu nerušil. Naopak, vychutnávala jsem si kulisu příčinnivého shonu. Na rozdíl od zvuků v mém bytě, které od Leova návratu domů v sobě vždy skrývaly nebezpečí blížící se katastrofy, mě zdejší frmol nechával v klidu.

Kolem poledne jsem si objednala polévku, pohodlně se opřela v židli a rozhlédla se kolem sebe. U vedlejšího stolu seděly dvě matky se svými poměrně čerstvě narozenými miminy. Opatrně jsem zkusila považovat ty děti za rozkošné a jejich matky za milé ženy. Koneckonců už brzy to bude také moje téma. Ale čím déle jsem matkám naslouchala, tím více mi nálada klesala. Obě ženy se na celou kavárnu bavily o zažívání svých dětí. Po chvíli jsem věděla, po čem mívá Lasse silné prdíky a jak moc se trápí se stolicí po požití topinamburů. Druhá matka to měla zjevně snazší, pro-

tože malá Mia-Celine snášela dobře všechno, co se jí předložilo. Navíc tahle matka vyvinula neuvěřitelnou schopnost poznat podle zápachu obsahu plen, zda se začíná klubat další zoubek.

Nervózně jsem zírala na svoji mrkvovou polévku se zázvorem a statečně se snažila potlačit znechucení. Když si však Lasse důkladně odříhнул a na mou koženou kabelu dopadl proud nestráveného mléka – a matka se slovy: „Promiňte! Lasse vždycky pije tak hltavě a pak toho zase polovinu vyhodí. Ale je to jenom mateřské mléko. Je mi líto, ale hned to bude pryč!“ vytáhla plenu plnou nejrůznějších skvrn a začala s ní šudlat po mé kabele – jsem se rozhodla, že své babičkovské city a toleranci odsunu na později.

Už dřív mě zaráželo, jak jsou dnešní mladé matky roztahovačné. Podle všeho jsou natolik nadšené svým neuvěřitelným výkonem, že z těla vytlačily hyperinteligentní výjimečná stvoření, a uvěřily, že celý svět musí plod jejich života obdivovat přinejmenším stejně jako ony. Bezohledně staví velké dětské kočárky s milionem praktických funkčních přídavků do úzkých uliček mezi stoly a jejich malí princové a princezničky svým vytrvalým vrískáním trýzní všechny ostatní hosty kavárny jako obtížné andulky. Maminy si však při latte macchiatu a mrkvovém dortu v klidu povídají o výhodných burzách dětského oblečení. Samozřejmě hlasitě, protože musí překřičet Paula, Lasseho, Emila, Miu, Paulinu, Idu a co já vím koho.

Teď mluvím stejně zatrpkle a protivně jako ty vrásčité staré škatule, jimiž jsme dříve tak pohrdaly. Pro mě však mateřství bylo a je pouze jedna fáze života, kterou si člověk někdy vychutnává a někdy si z ní zoufá. Ale to všechno se přece nemusí tak hlasitě vytrubovat do celého světa! Od té doby, co jsem věděla, že tohle celé brzy čeká díky Matti i mě, rozhodla jsem se, že se aspoň ve zbývajících osmi měsících budu těmto trablům vyhýbat.

Dovolila jsem si tedy s hlasitým nervózním povzdechem sbalit svých pět švestek, zaplatit a se vztyčenou hlavou opustit kavárnu. Větší agresivitu ode mě nelze očekávat. Víím, že je to na pravý výbuch vzteku dost slabé. Ale mně se vždycky v takových případech zasekne spoušť. Proto ty dvě supermatky můj ostentativní odchod nevzaly vůbec na vědomí, naopak se s úlevou roztáhly ještě víc.

Já jsem si však oddychla, když jsem vyšla na čerstvý vzduch. Ještě se mi nechtělo domů a rozhodla jsem se, že navštívím staveniště, kde v současné době pracuje Orhan se svým bratrem. Nechtěla jsem je kontrolovat, v mých

očíh to nebylo nutné, neboť Orhan mě ujistil, že všechno jde hladce, a počítal s tím, že práci brzy dokončí.

Když jsem stála před domem v ulici Teutoburger StraÙe, s údivem jsem zjistila, že to není daleko od mého bytu. Vila z poloviny 19. století měla modrou fasádu a působila velmi útulným dojmem.

U domovních dveří byly jen dva zvonky. Jméno u horního bylo přeškrtnuté, zazvonila jsem tedy na dolejší, kde stálo *Johannes Schollberg – Soukromá ordinace přírodního léčitelství a psychoterapie*. Ano, Schollberg se jmenoval můj zákazník. Ale netušila jsem, že je to opravář duší.

Už po druhém zazvonění se dveře otevřely. Stál v nich štlhlý vysoký starší muž s holou hlavou. Měl překvapivě hladký, svěží obličej, kolem očí drobné vrásky od smíchu a jasné oči s vlídným pohledem.

„Dobrý den, jmenuji se Emilia Erhardtová, jsem majitelka firmy *We4you*,“ představila jsem se.

Chtěla jsem právě začít s vysvětlováním, proč jsem tady, když se slova chopil Schollberg: „To je dobře, že jste přišla osobně. Už jsem ani nedoufal, že byste mohla vyslechnout mou prosbu. Slyšel jsem, že jste byla těžce nemocná.“

*Díky, Orhane, za tvou indiskrétnost!*

„Vlastně bychom si mohli tykat,“ pokračoval Schollberg se širokým úsměvem. „Známe se totiž už z dřívějška. Byl jsem stálým hostem v *Lodi snů*. Jenom mě teď nemůžeš poznat – tenkrát jsem měl ještě vlasy! Já jsem Hannes.“ Podával mi ruku.

Překvapeně jsem ji přijala a Hannes mě pozval dovnitř. Opravdu jsem si na něj vzpomínala. Překvapilo mě, že mě poznal. Nezávisle na tom, že zub času na mně už před chřipkou důkladně zapracoval, nemoc tomu dala korunu. Byla jsem bledá, měla temné kruhy pod očima a na hlavě se mi vytvořila viditelná šedivá pěšinka. Obvykle si vlasy u kořínků barvím přibližně každý čtvrtý týden. Ale v době nemoci a rekonvalescence jsem se k tomu nedostala. Zkrátka vypadala jsem pořádně zdrchaně.

Nejsem přehnaně ješitná, to mi musíte věřit, ale když člověk potká někoho, kdo ho zná z dřívějška, pak prostě nechce vypadat moc sešle. Ani v časech *Lodi snů* jsem se nepovažovala za vampa, ženu, co připravuje muže o spánek a vyvolává v nich divoké sny. Měla jsem přírodní tmavohnědé hladké vlasy, které nedržely v žádném účesu. Tenkrát jsem nosila na hlavě to, co nosily skoro všechny v osmdesátých letech: nahoře krátké vlasy, spodní vrstvu

dlouhou. Neslušelo to skoro nikomu, možná jen zpěvačce Neně, ale její styl hudby jsem neměla ráda. Já se svými nepoddajnými vlasy jsem s tou frizúrou bohužel vypadala jako kakadu, který vletěl do elektrické zásuvky. Smířila jsem se s tím, protože vlasy se mi prostě nepodařilo spoutat. Obzvláště nespokojená jsem však byla se svou postavou. Zdědila jsem silné nohy a zadek po matce, a co jsem měla na zadku navíc, to mi chybělo na prsou.

Teď, v pokročilém věku, jsem se už se svým zevnějškem vyrovnala. Prsa, která nejsou moc velká, ve stáří tolik nevisí, utěšovala jsem se. Aspoň to se splnilo. Nějaký čas jsem se také snažila jíst s ohledem na postavu. Odříkala jsem si mnoho požitků a celé měsíce neradostně žvýkala saláty, dokud jsem si nevšimla, že moje tehdy pubertální dcera začíná tenhle nesmysl napodobovat. Hladověla a pořád si stěžovala na postavu. Ze strachu, aby si nepřivodila poruchu příjmu potravy, jsem z koupelny odnesla váhu a vrátila se k normálnímu stravování.

Matti i já jsme se rychle vrátily k figuře, kterou nám zřejmě příroda předurčila. Teď ve svém věku už samozřejmě vůbec nemám chuť neustále sledovat svou postavu, chuť k jídlu a zevnějšek. Ale tak vyhublá, jako jsem byla teď po nemoci, bylo i na mě moc.

Když mě Schollberg – Hannes, zapoměla jsem – zavedl do velké kuchyně s jídelním koutem, byla jsem lehce v rozpacích. „Vůbec jsem nepomyslela na to, že bychom se mohli znát z minulosti,“ omlouvala jsem se. „Znala jsem tvé jméno jenom z mailů a samozřejmě mi nic neříkalo.“

„Nesnaž se, Milo,“ smál se Hannes. „Beztak bys mě nepoznala. Proboha, za pětadvacet, možná už třicet let se člověk pořádně změní.“

Nervózně jsem si prohrábla neposlušné matné vlasy.

„Tebe bych ale poznal okamžitě. Upřímně řečeno, zakázku jsem dal tvé firmě také proto, že jsem věděl, kdo jsi. Ty ses udržela překvapivě dobře. A tvůj kouzelný úsměv se vůbec nezměnil.“

On se mnou snad flirtuje? Zmátlo mě to. *Toho by měl raději nechat*, pomyslela jsem si. Za prvé jsem se snažila zásadně oddělovat soukromí od zaměstnání, za druhé vůbec nebyl můj typ. Moc se mi nelíbí vysokí hubení muži s... *bez vlasů*.

„Dáš si kávu? Čaj?“

Byla jsem tak popletená, že jsem automaticky ze zvyku odpověděla: „Kávu.“ Teprve když přede mnou stál šálek, mi došlo, že ji musím pít čer-

nou, protože mléko mé doznívající bronchitidě nedělá dobře. A černá káva je odporná. Ale to je jedno.

Pro sebe Hannes uvařil čaj. S hrnkem v ruce si sedl vedle mě k velkému stolu, usmíval se a mlčel.

Ticho mi bylo nepříjemné. „Proč jsi mi vzkazoval, abych přišla osobně?“ zeptala jsem se proto rychle. „Nejsi spokojený s mými spolupracovníky?“

Teprve teď jsem si všimla, že je v domě klid. Upřímně řečeno až moc velký klid. Takový klid, jaký při renovačních pracích být nemá.

Hannes upil ze šálku čaj a pohlédl na mě. „Já jsem si myslel, že s tebou pan Ekinci vůbec nemluvil.“

„Který z nich?“ zeptala jsem se. „Ten mladší, nebo Orhan, starší bratr? A o čem přesně se mnou měl mluvit?“

Hannes neklidně poposedl na židli. Nakonec se mi však podíval přímo do očí. „Nastalo tady pár... nu... problémů. Oba pánové Ekinci si zřejmě nerozuměli s panem Bottem. Pohádali se a pan Bott už po dvou dnech vůbec nepřišel. Starší pan Ekinci mě však ujistil, že může požadované práce provést velmi dobře i bez pana Botta a raději tě nemám informovat, protože se ti daří opravdu špatně. Nakonec však nahoře z bytu, který se měl renovovat, zmizela vibrační bruska. Ta je moje, víš. Dříve jsem si rád dělal všechno sám. Proto jsem také docela dobře vybavený nářadím. Když jsem se zeptal, kde je, pan Ekinci... tedy ten Orhan, mi slíbil, že se o to postará. Pravděpodobně ji jeho bratr omylem sbalil s jejich nářadím, tvrdil. To bylo přede dvěma dny. Od té doby se tu ani jeden z nich neobjevil.“

Cítila jsem, jak na mně vyrazil pot. To snad nemůže být pravda! Orhanův mladší bratr vykrade pracoviště a Orhan mi to zamlčí? A co to vůbec Fredieho napadlo, že bez domluvy se mnou přenechal staveniště těm dvěma? Vytáhla jsem z kapsy saka mobil. „Tohle vyjasním, Hannesi, neďalej si starosti. Jsem naprosto zděšená.“

Když jsem vyfukávala Orhanovo číslo, z podpaží mi stékal potůčky potu. Právě když se Orhan ohlásil, přepadl mě záchvat kašle a nedokázala jsem promluvit.

„Později,“ zachraptěla jsem do mobilu a přerušila rozhovor.

Můj záchvat se zhoršoval. V obličejí jsem byla rudá, lapala jsem po dechu a dokonce jsem pocítovala reflex zvracení. „Toaleta?“ Víc jsem ze sebe nevypravila.

Bez zaváhání mě Hannes vzal za ruku a ukázal mi jedny dveře v chodbě. Pořád ještě jsem kašlala, vyprostila jsem ruku a rychle za sebou zavřela dveře. Jakmile jsem byla sama, omývala jsem si obličej studenou vodou. Po chvíli záchvat polevil a ustal a mohla jsem se vrátit do kuchyně.

Hannes na mě soucitně pohlédl. „Záchvaty kašle ve stresu – znám to.“

„Ne, ne,“ bránila jsem se rozpačitě. „To je ještě pozůstatek chřipky. Byla jsem nemocná a pořád ještě přetrvává tenhle hnusný suchý kašel.“

Hannes vstal a beze slova odešel do vedlejší místnosti. Po chvíli se vrátil s malou skleněnou rourkou a naznačil mi, abych otevřela dlaň.

Viděla jsem, co je uvnitř, a odmítavě zavrtěla hlavou. Je mi líto, ale na homeopatii nevěřím.“

„To je v pořádku,“ odpověděl k mému úžasu. „Homeopatii je totiž jedno, jestli na ni člověk věří, nebo ne. A kdo na ni nevěří, tak mě potom aspoň ne-nařkne z placebo efektu.“ S těmi slovy mi na dlaň vysypal několik kuliček a vyzval mě, abych je nechala rozpustit pod jazykem.

Nechtěla jsem být nezdvořilá, a tak jsem udělala, co mi doporučil. Přitom Hannes beze slova vzal můj šálek s kávou, zbytek vylil do výlevky a přinesl mi horký čaj. „Káva a homeopatie se k sobě nehodí,“ vysvětlil mi.

„Já a homeopatie ale také ne,“ odpověděla jsem. Všechno ve mně volalo k ústupu. Bylo mnoho věcí, které jsem musela objasnit, především záležitost s Orhanem. „Hannesi, opravdu mě těší, že jsme se opět setkali. Za ten malér, co u tebe provedli mí lidé, se můžu jen omluvit. Teď jdu domů a o všechno se postarám. Oběma Ekinciům teď zavařím, na to jsem právě skvěle ve formě.“

„Všechno se vysvětlí, určitě. A prosím, dej mi vědět, jestli ty globule pomohly.“

„Já nejsem tvoje pacientka, je ti to jasné?“ Můj úsměv pravděpodobně vypadal trochu nuceně. Na to, abych s ním mohla vesele žertovat, bylo mé vystoupení u něj celkově dost trapné.

„Dneska jdou ty globule na účet domu. Něco jako humanitární akt,“ zamrkal na mě. „Nerad bych, abys ty dva Ekincie pérovala a přitom se rozkašlala.“

*Je fakt milej, pomyslela jsem si a rozloučila se.*

\* \* \*

Když jsem přišla domů, byt byl dokonale čistý a uklizený. Vonělo to tu svěžestí. V kuchyni seděli Betti a Orhan a popíjeli kávu. Oba polekaně vyskočili, když jsem vešla.

„Zrovna jsem skončila,“ ujišťovala mě rychle Betti.

„To vidím a cítím.“ S úsměvem jsem vytáhla peněženku. „Uklidilas tu báječně. Děkuju!“

Betti odmítala: „Ne, ne. To byla přátelská služba. Musíš teď trochu šetřit s penězi. Ten výpadek ti určitě způsobil problémy.“ Pak se s úzkostí v očích zeptala: „Je to pravda, že firmu možná předáš Gundi?“

„Cože?“ nechápala jsem. „Kdo říká něco takového?“

Betti zaraženě sklopila oči. „No, to je jen taková šuška. Tak to není pravda? Určitě ne?“

„Ne! Tedy ano. *Není* to pravda. Zcela určitě. Už je mi mnohem lépe a teď si prosím vezmi ty peníze. Věř, že si to můžu dovolit. Když si je nevezmeš, už nikdy tě o nic nepoprosím. Obchod je obchod a tak to má zůstat.“

Betti si s úlevou zastrčila bankovky do kapsy džínů a rozloučila se. V kuchyni zůstal jen Orhan. Viděla jsem na něm, že se necítí dobře. Přesto se ujal slova jako první. „Zkoušela jsi mi zavolat. Tak jsem si myslel, že bude lepší, když prostě rovnou přijdu.“

„Orhane,“ vzdychla jsem hlasitě, „ty víš, že tě mám ráda. A víš, že náš vztah je jednoznačně něco víc než jen pracovní. Ale co sis, prosím tě, myslel, když jsi mi zatajil, že na staveništi v Teutoburger StraÙe se všechno zvrtilo a teď ještě ke všemu záhadně zmizela vibrační bruska? A proč Freddie z projektu prostě utekl, aniž mi kdokoli z vás něco řekl?“

„Milo, víš...“ Orhan se na mě provinile zadíval a sevřel v dlaních šálek s kávou. „Chtěli jsme, aby ses nejprve v klidu uzdravila. Stres při uzdravování opravdu moc nepomáhá. Věc se má tak: Freddie a můj bratr se tvrdě pohádali. Freddie i Emre jsou horké hlavy, a tak jsem si myslel, že bude lepší, když tu renovaci převezmeme jenom Emre a já. Nebylo k tomu potřeba mít nějaké zvláštní znalosti a zkušenosti. Taky to ještě před několika dny docela dobře šlo. Potom však Emre přestal pravidelně docházet a taky se vůči mně nechoval úplně... no... férově. Milo, obávám se, že zase hraje. Ale já si ho podám a tu vibrační brusku... přísahám, že ji přinesu zpátky.“

„Orhane, ale stejně to takhle dál nejde.“ Přestože jsem se na něj nedokázala opravdu zlobit, snažila jsem se o přísný tón. „Já se přece musím spoleh-

nout na lidi, které k zákazníkům posílám. Jinak moje firma okamžitě získá špatnou pověst, a to je první krok k jejímu zániku.“

„Milo, já tohle všechno přece vím. Je mi to líto. Nechtěl jsem tě zatahovat do svých problémů.“

„Problémy tvého bratra nejsou tvé problémy, Orhane. Pokud je někdo závislý na hazardních hrách, pak láska a dobře míněné domluvy nestačí. Naopak, musíš svého bratra nechat, ať si poradí sám. Jen tak, v lepším případě, pocítí, že má problém. A to je jediná cesta, jak ho přimět k terapii. Všechno ostatní není nic jiného než protahování problému. Myslím, že se tomu odborném žargonu říká spoluzávislost.“

Viděla jsem, jak se Orhan ode mě odvrátil. Znala jsem ho dost dobře, abych tušila, že se pokouší skrývat přede mnou slzy. Obešla jsem jeho židli a podřepla před ním. Opravdu mu po tvářích stékaly slzy. Spontánně jsem ho pevně objala.

V tom okamžiku vešel do kuchyně Leo. „Ach, mami! Zjevně je ti už líp,“ zvolal. „Nerad tady ruším milostnou scénu jak z filmu, ale nakoupila jsi?“

Vytáhla jsem Orhana za ruku na nohy a šla s ním směrem k ložnici. Prudce jsem se obrátila k Leovi: „Leo, opravdu rušíš. Dokonce velmi. Nákupní seznam leží na komodě, peněženka je v mé kabelce. Pospěš si, protože přijde tvoje sestra a chceme spolu něco uvařit.“ Vtáhla jsem Orhana do ložnice a zavřela za námi dveře.

„Jak dlouho potřebujete na své hrátky?“ křičel za mnou Leo. „Jen abych věděl, kdy se můžu vrátit a necítit se tu jako v pornokině!“

Nevšímal jsem si ho. Krátce poté za ním zapadly vchodové dveře.

Orhan nedokázal potlačit úsměv. Proud slz už mu vyschl. „Pornokino. Dobrý nápad. Možná bych měl ve svém povolání změnit žánr.“ Pak opět zvažněl. „S Emrem to dám zase do pořádku, slibuju. Milo, mezi námi je přesto všechno v pořádku, vid’?“

„Jasně, Orhane. O tom není pochyb. Ale v budoucnosti chci být do všech problémů okamžitě zasvěcená.“

Když Matti k večeru dorazila do mého bytu, odložila v předsíni tolik zavazadel, že mi bylo okamžitě jasné: tentokrát si naplánovala delší pobyt.

Spontánně mi padla kolem krku a zasténala: „Uf, já jsem tak ráda, že jsem tady. Vážně, mami, s Akki už to dál prostě nejde. Od té doby, co ví, že



jsem těhotná, mě doslova šikanuje a je na mě jenom protivná. Kdykoliv si na chvíli lehnu, protože jsem pořád unavená, pustí si na plný koule hudbu, nebo hlasitě telefonuje na chodbě. Zatím jsem si dala vypsát nemocenskou, protože je mi často dost blbě a mohla bych spát i vestoje. Ale k čemu mi to je, když ve svém bytě nemám ani trochu klidu. Myslím, že Akki mi v podstatě závidí a dává mi to pořádně najevo. Normálně se dovedu docela dobře bránit, ale teď mám pořád pláč na krajíčku a v jednom kuse brečím. Tak se prostě nemůžu dostat do té správné bojovné nálady. Ale teď si to tady nejdřív uděláme opravdu útulné. Vždyť už to před několika dny mezi námi docela dobře klapalo, ne? Určitě nebudu nikomu lézt na nervy. Smím tu přece zůstat, že jo?“

Když s vámi takhle mluví vlastní dcera a navíc těhotná, co uděláte? Přesně tak! Nejprve se podřídíte svému osudu a jdete do té obtížné hry s úsměvem. Tak jsem Matti zatáhla do kuchyně se slovy: „Nějak už to spolu zvládneme. Teď si nejdřív uvaříme něco dobrého. Leo byl na nákupu a my dvě se teď pustíme do práce.“

„Super, mami. Mám hrozný hlad. Co bude k jídlu?“

„Myslela jsem na ratatouille, teď přece potřebuješ vitamíny.“

„To je pravda,“ přikývla. „Ale jakmile mám před sebou na talíři něco zdravého, udělá se mi špatně a nemůžu nic pozřít. Jediné, co můžu kdykoliv, je lékořice. Tou bych se mohla v podstatě živit. Šílený, co? Doufám, že moje dítě nebude fanoušek nezdravé stravy.“

„Nedělej si s tím starosti,“ utěšovala jsem ji. „V příštích týdnech to zase přejde. Když jsem byla těhotná s tebou, mohla bych se živit jenom rybami a oříškovou čokoládou. Na střídačku. Časem se to zlepšilo, pokud si dobře vzpomínám, tak po prvních dvanácti týdnech. Potom jsem zase mohla jíst skoro všechno. Hlavně aby toho byla obrovská porce. A jak vidíš, vzniklo z toho báječné stvoření!“

Začaly jsme čistit a krájet zeleninu. Matti na mě plaše pohlédla. „Mohla bys mi teď možná vyprávět něco o mém biologickém otci?“

„Matti, miláčku, neboj. Povím ti všechno podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, i když to pro mě je dost trapná historie. Ale počkejme s tím po jídle a promluvmě si zatím bez Lea. Samozřejmě se také smí dozvědět všechno, koneckonců jsme jedna rodina. Ale promluvmě si o tom nejdříve mezi čtyřma očima my dvě, máma a dcera.“

Jídlo bylo vynikající. Ratatouille se nám perfektně povedlo a já jsem k němu ještě rozpekla bagetu. Matti se ale bez chuti vrtala ve své porci. Stačtěně do sebe vpravila pár soust, potom si z batohu přinesla rodinné balení lékořicových šneků a pustila se do nich.

„Jsi si jistá, že čekáš bílé dítě?“ vtipkoval Leo. „Když jíš jenom lékořici, možná se ti narodí roztomilý černoušek. Ti jsou stejně mnohem hezčí.“

„Leo, co je to za trapný rasistický vtip,“ vyhrkla Matti a zděšeně pohlédla na bratra.

„Leo, to opravdu nebylo vtipné,“ poznamenala jsem. „Kromě toho přece známe otce Mattina dítěte. Nebo...“ zalekla jsem se. „Není snad to dítě Georgovo? Ví Leo něco, co já ne?“

„Mami!“ Matti byla upřímně pohoršená. „Já nejsem ty. Já přesně vím, kdo je otec mého dítěte.“

„A proč ses tedy na přechodnou dobu nepřestěhovala ke Georgovi, abys byla v bezpečí před Akki?“

„Georg není muž pro společné bydlení, rodinu a tak.“

„Ale je to muž pro děláni dětí a tak. No, otec tvého dítěte je opravdu velmi důsledný.“ Zpozorovala jsem, že můj hlas zněl rozčileněji, než jsem chtěla.

„Můžeme prosím téma Georg nechat stranou? Aspoň dokud se nevyjasní téma ‚Můj otec a jak jsem vznikla‘?“

Povzdychla jsem si. Když měla Matti chuť vystřelovat šípy zpátky, většinou bezpečně zasáhla cíl. Nikdo tě nezná tak dobře jako vlastní děti, a nikdo taky neví lépe, kde jsi nejzranitelnější. Neměla jsem zájem na dalším masakru, a proto jsem hned couvla. „Nechceme si jít vzájemně po krku, že ne? To k ničemu nevede,“ prohlásila jsem. „Má někdo chuť na moučník?“

Leo vstal. „Já vás přenechám vašemu osudu. Mám ještě schůzku.“

„Jdi ještě předtím vyvenčit Psi!“ zavolala jsem za ním.

Znovu strčil hlavu dovnitř a zašklebil se na Matti. „A co ty, sestřičko? Nemusí těhotné často chodit na čerstvý vzduch, na procházky? Půjdeš potom ještě s Psiskem?“

Zdůraznil „Psiskem“ a provokativně na mě pohlédl. Než Matti stačila odpovédět, zmizel za dveřmi a vzápětí jsme slyšely bouchnout dveře bytu.

Pokrčila jsem rameny. „Tak je to s ním pořád. Člověk ho prostě nedokáže uchopit. Jakmile jde o zodpovědnost, vyklouzne z ruky jako mokré mýdlo.“

„Netrap se tím,“ těšila mě Matti. „Jednou bude i Leo dospělý a mně nevadí jít pak ještě chvíli ven se psem.“

A pak jsme přešly k tématu.

Nad jablečným koláčem s drobenkou a kakaem pro Matti, a koláčem a čajem pro mě jsem se Matti svěřila se vším, co jsem dosud o jejím zplození zjistila. „A tak se to zřejmě stalo,“ skončila jsem zpověď. „Musíš mi věřit, že jsem tě záměrně neobelhávala. Sama jsem to nevěděla a tvůj otec... Drafi... mi nikdy o svém podezření nic nepověděl.“

Matti klidně naslouchala a nic mi nevyčítala. Ulevilo se mi. Teď byly karty na stole a nakonec to nebylo tak strašné, jak jsem si myslela. Začala jsem uklízet nádobí do myčky. Když jsem se vrátila ke stolu, Matti na lavici u stolu usnula.

*Moje velká holčička!* Opatrně jsem ji vzbudila a poslala do postele.

A kdopak kroužil se psem kolem domu? Můžete hádat třikrát.

*Přeložila Ivana Führmann Vízdalová*